

[Per Hækkerup.]

Hvilken politik vil denne regering og socialdemokratiet så tilstræbe, og hvilke muligheder vil der være for at føre regeringens politik igennem?

Regeringens og socialdemokratiets politik fremgår af statsministerens åbningstale den 4. oktober og af stats- og udenrigsministerens redegørelse den 6. december. Jeg tror ikke, der er nogen anledning for mig til at gå ind i en detaljeret gennemgang af disse to oplæg; de taler for sig selv.

Derimod vil jeg gerne understrege udtalelserne om, at socialdemokratiet står frit i sine forhandlinger med tingets øvrige partier. Vi vil søge det flertal, vi kan opnå i de enkelte sager, som giver os størst mulighed for at gennemføre vor politik. Vi håber, at vi vil kunne tale os til rette med de andre partier her i salen, og vi håber ganske særlig, at der kan skabes en bred tilslutning til de afgørende lovforslag.

Den omstændighed, at valget gav et flertal for socialdemokratiet og socialistisk folkeparti i folketinget, synes at have fremkaldt nervøsitet visse steder i erhvervslivet. Det er ganske ubegrundet, og det er uforståeligt, hvis erhvervsfolk skulle have så lidt kendskab til dansk politik i almindelighed og socialdemokratiet i særdeleshed, at de skulle blive grebet af panik. Der forestår ingen omvæltning i Danmark, man behøver ikke at være bange for vældige revolutioner el. lign. Selv de mest forsigtige konservative behøver ikke at tro på den socialistforskrækkelse, som endnu en gang blev kørt frem i valgkampen, heldigvis forgæves. Mon ikke vi i øvrigt i fremtiden vil blive forskånet for denne socialistforskrækkelseskampagne? Den betaler sig jo alligevel ikke.

Jeg har tidligere sagt, at det socialistiske flertal, der er skabt i folketinget, selvfølgelig vil blive benyttet, men vel at mærke benyttet til at gennemføre en socialdemokratisk politik og ikke en tøddel mere. Jeg har også sagt, at vi ikke vil majorisere de andre partier. Sagt på almindeligt dansk vil det sige, at vi ikke ønsker at etablere det, antidemokraterne i 30'erne kaldte et flertalsdiktatur; dengang var der tale om et socialdemokratisk-radikalt. Vi indbyder alle partier til forhandling, og jeg gentager: vi ser gerne et bredt grundlag for den lovgivning, der skal gennemføres, men det er

klart, at det bliver en politik på socialdemokratiets grund, således som vælgerne har ønsket det. (*Munterhed*). Med interesse har jeg bemærket, at hr. Poul Sørensen har ændret, om ikke sine synspunkter, så sine standpunkter med hensyn til kildeskat og fradragsregel med den, har jeg forstået, udtrykkelige begrundelse, at det er valgets tale. Her falder latteren ind igen, for det var jo det, der var det interessante ved hr. Poul Sørensens udtalelse, at valget havde givet tilslutning til socialdemokratiets politik. Hvis andre partier her i salen anlægger en tilsvarende vurdering, skulle vejen være åbnet for en saglig forhandling om de store problemer, som vi ikke hidtil har løst, og som derfor stadig ligger foran os.

Det bliver altså ikke en rabiat politik; men en fornuftig reformlovgivning i fortsættelse af den sociale og økonomiske udvikling, vi har kendt igennem et par menneskealdre; det er og bliver socialdemokratiets politik. Valgresultatet vil i den henseende betyde, at tempoet og omfanget af de nødvendige reformers gennemførelse vil blive fremskyndet og forøget. Det tror jeg alle parter gør klogt i at forstå.

Poul Hartling: Hensigten med denne debat er jo dels at drøfte finanslovsforslaget, der er til første behandling, dels at bidrage med en vurdering af regeringserklæringen fra i tirsdags og i det hele taget af den politiske situation efter valget.

Statsministeren sagde forleden dag, at valget havde skabt „en ny og uforudset situation“. Den var nu ikke mere uforudset, end at venstre meget tydeligt havde påvist, at der var en mulighed for et socialistisk flertal. Vi beklager dybt, at valget gav til resultat, at dette flertal nu kan etableres, men det er ikke rigtigt, at det var noget uforudset.

Da valget blev udskrevet, vidste socialdemokratiet også meget vel, at valget ville føre til et svækket socialdemokrati og en styrkelse af socialistisk folkeparti. Det vidste alle, men det var vel det, man ville opnå, dog kom det måske bag på mange besindige socialdemokrater, at forskydningen skulle blive så stor som minus 7 mandater til socialdemokratiet og plus 10 til socialistisk folkeparti.

Det er klart, at det var en skuffelse for